

[Gert Petersen.]

solidt hjemmemarked. Men med de indgreb, man har foreslået her, vil hjemmemarkedet skrumpes yderligere ind. Her er tale om en forbrugsbegrænsning.

Dernæst er der argumentet om, at erhvervslivet får flere investeringsmidler til rådighed gennem en sådan indkomstpolitisk løntilbageholdenhed, og det er sandt, det gør erhvervslivet. Vi har bare ikke den ringeste sikkerhed for, at disse midler anvendes til fornuftige og beskæftigelsesfremmende investeringer i produktionen.

Kapitalen vil man jo ikke styre i modsætning til lønningerne, og den bevæger sig — det ved vi — derhen, hvor udsigten til profit er størst. Det så man, da den konservative britiske regering for et par år siden forsøgte sig med indkomstpolitik: den førte ikke til nogen oplomstring for det produktive erhvervsliv, den øgede merværdi fordampede i det internationale pengemarkeds hekseddel.

Af disse grunde siger SF kategorisk nej til indkomstpolitik, der betyder, at lønmodtageres indkomster trykkes ned, medens kapitalernes indkomster gives fri — og anden indkomstpolitik er ikke mulig i et kapitalistisk samfund. Med en sådan politik øger man indtægts- og formueulighederne i samfundet uden at gavne lønmodtagerne det ringeste, uden at løse deres og samfundets problemer.

Men vi siger endnu stærkere nej til den måde, som denne regering vil føre indkomstpolitik på ved et groft attentat på fagbevægelsen og danske arbejderes hævdvundne rettigheder. Vi har oplevet indgreb mod arbejdsconflikter ved tidligere lejligheder, men vi har aldrig, aldrig oplevet, at fagbevægelsen endog blev frataget muligheden for at forhandle, og det er jo det, regeringen vil gøre nu.

Gennem flere måneder har arbejderne drøftet og diskuteret og filtreret deres overenskomstkrav — kravene blev i øvrigt ret beskedne under denne proces, og gennemførelsen af dem ville på ingen måde true landets økonomi — men endnu inden forhandlingerne om disse beskedne krav kom rigtigt i gang, bremser regeringen dem, sætter lønmodtageres organisationer ud af spillet og vil nu gennemføre et diktat.

Hvis det lykkes for regeringen, ja, så må

man nok sige, at reaktionen i dette land vil være i gang med at forvandle fagbevægelsen til en dikkende lammehale for statsmagten, et ekspeditionskontor for arbejdsministeriet, et kontor, der skal administrere ro og orden på arbejdsmarkedet, medens de væsentlige spørgsmål i øvrigt er overladt til folketing og regering.

Det er med andre ord et helt andet samfund, der toner frem, et samfund, hvor arbejderklassens umyndiggørelse er blevet fuldstændig. Før hidtil har det jo været sådan, at fagbevægelsens frihed, dens forhandlings- og aktionsret, var en fast bestanddel af dansk demokrati, somme tider krænknet — det erkender jeg — men aldrig anfægtet. Denne del af demokratiet anfægter man med et forslag som det, der her er fremsat. Denne del af demokratiet vil man skære bort.

Socialistisk folkeparti håber, at folketinget vil hindre regeringen i at tage dette skæbnesvangre skridt. Man kan være forvisset om, at hvis regeringen skulle få held med sig, vil arbejderne og lønmodtagerne selv forsvare deres rettigheder, og det vil være et forsvar for noget af det mest elementære og jordnære i vort folkestyre. Vort parti vil naturligvis være solidarisk med denne arbejderklassens forsvarskamp. Men jeg går ud fra som givet, at den samlede politiske og faglige arbejderbevægelse vil være det.

Måske står vi over for en periode med politiske og sociale kampe som i Estrups dage. Det er i så fald historiens tragiske ironi, at det parti, der vandt sine sporer i kampen for frihed mod godsejervældet, i dag har overtaget det gamle højres rolle som arbejderklassens og dens organisationers mest forbitrede modstander. Et så eklatant forsøg på at regere imod den organiserede fagbevægelse som det, denne regering nu opviser, har vi i hvert fald ikke set i Danmark siden pionerernes dage. Jeg håber, at dette angreb vil blive tilbagevist enten i denne sal eller af vælgerne; der står meget på spil.

Hvad skal der gøres? Socialistisk folkeparti foregøgler ingen, at det er let at løse dette lands økonomiske problemer. Den krise, vi gennemlever, og som ikke bare er en krise med olieprisstigninger, men som er en kapitalismens krise, er yderst alvorlig. Selv om der i morgen kunne indledes en socialistisk politik, ville arven efter dette